

[Tholstrup.]

at en sådan regulering må finde sted, men måske den højtærede handelsminister har en anden forklaring på, hvorfor industri-sukkeret netop skal koste 84 øre og ikke et hvilket som helst andet beløb.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg skal forsøge at forklare, hvorfor industrisukkeret koster 84 øre og ikke et hvilket som helst andet beløb.

Vi har her i landet helt siden 1938 for sukkerfabrikkerne haft en noteringspris på 41 øre pr. kg. Heri er indbefattet sukker-afgiften, der er fastlagt til 10,7 øre, således at noteringsprisen levner 30,3 øre pr. kg til dækning af produktionsomkostninger og fortjeneste.

I krigens år indtraf der en ganske væsentlig stigning i produktionsomkostningerne, men indtil 1946 lykkedes det at fastholde noteringsprisen, uden at statstilskud af nogen art var nødvendigt. Dette kunne lykkes i kraft af, at priserne på eksport-sukker lå så højt, at det underskud, det hjemlige salg gav, derved kunne dækkes. Det vil altså sige, at indtil 1946 fik ikke alene husholdningsforbruget sukker til en meget billig pris, en pris, der lå under produktionsomkostningerne, men også eksportvirksomhederne fik sukker til fremstilling af varer til hjemmemarkedet til denne billige pris.

I efteråret 1946 blev man klar over, at produktionsprisen på sukker ville stige så kraftigt, at man ikke kunne holde den hidtidige notering og dække differencen gennem overprisen på eksporten. Produktionsprisen for kampagnen 1946—47 skønnedes at ville blive ca. 73 øre pr. kg, hvortil kom den førnævnte afgift på 10,7 øre, hvorved noteringsprisen kom op på 83,7 øre, rundt regnet 84 øre pr. kg. Det var den pris, man lagde til grund for sukker, der eksporteredes. Man skønnede det rimeligt, at forbrugerne fik husholdningssukker til den sædvanlige pris, og at differencen så blev dækket ved et statstilskud. Derimod fandt man det ikke rimeligt, at industrien fortsat skulle have en favorpris, og heller ikke, at staten skulle yde et tilskud til industrisukkeret. Nu kunne man jo ikke have to noteringer på sukker, så man lod erhvervsvirksomhederne købe sukker til samme pris som husholdningerne, nemlig til 41 øre, men for at kunne købe dette sukker måtte erhvervsvirksomhederne have indkøbstilladelse, og gennem disse indkøbstilladelser opkrævede man så de resterende 43 øre pr. kg, således at erhvervsvirksomhederne på den måde kom til at betale de 84 øre,

som var produktionsprisen plus den gamle statsafgift på de 10,7 øre.

Det følgende sukkerår, 1947—48, gav en lidt lavere produktionspris, man skønnede ca. 5 øre lavere. Det kan altså måske hævdes, at man dengang burde have sat de 84 øre ned med 5 øre til 79 øre. Det gjorde man imidlertid ikke, for det første fordi beregningen var behæftet med stor usikkerhed, for det andet fordi det næste år formentlig ville gå i en anden retning, og så skulle man ændre prisen påny, og for det tredje fordi alle de varer, som sukkerfabrikkerne afsætter, havde fået deres priser reguleret efter prisloven. Skulle man sætte dem ned med 5 øre, skulle alle priser have været reguleret igen. Jeg tror, man vil give mig ret i, at det ville have været upraktisk.

Kommer man til sukkeråret 1948—49, viser det sig da også, at på grund af en ringere sukkerprocent i roerne er produktionsomkostningerne steget påny, således at de 84 øre nu er den rigtige pris. Det vil altså sige, at det vist var rigtigt, at man ikke lod denne femøre influere på prisen i fjor. Det skaber jo en masse ulejlighed med sådanne småændringer fra år til år. Bliver der tale om større ændringer, må man derimod nok gå i gang med at foretage en revision, men jeg synes, at det ved denne redøgelse er fastslået, at de 84 øre ikke er noget vilkårligt valgt tal, men faktisk bygger på den produktionspris, hvortil sukkeret fremstilles på De danske Sukkerfabrikker.

Tholstrup: Da den danske produktionspris altså ligger 10—11 øre over verdensmarkedsprisen, hvortil kommer et lige så stort beløb i afgift, vil det sige, at danske eksportvirksomheder skal regne med en merpris på deres råvarer på et par og tyve øre, når de skal til at konkurrere på verdensmarkedet med de sukkevare, de eksporterer; vi eksporterer jo sukkevare til en masse lande. Det er klart, at vor konkurrenceevne herved nedsættes i en ganske uhyggelig grad. Det går vel med denne eksport som med malteksperten, at den går i stå. Jeg vil derfor stille det tillægsspørgsmål til ministeren, om det ikke er på tide at ophæve denne eksportafgift, som det jo bliver. Jeg ved meget vel, at der tilbagebetales 4—5 øre af sukkerafgiften til eksport, men det er jo 22 øre, det drejer sig om.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Spørgsmålet om, hvad der er verdensmarkedsprisen på sukker, har tidligere været genstand for debat mellem det